



Фото люб'язно надано автором

Галина Вдовиченко — заступник головного редактора газети «Високий замок» і обдарована письменниця. На її дебютний роман «Пів'яблука» припав «Вибір видавців—2008», а за рік він став «Кращою українською книгою—2009» за версією читачів тижневика «Кореспондент». Другий роман — і перша премія «Коронації слова—2009»; третій — спеціальна відзнака «Гранд-Коронація слова—2010».

Зворушлива й оптимістична історія про те, що ніколи не пізно повірити в диво!

П'ять років тому до рук чотирьох подруг зі Львова потрапив старовинний сувенір із секретом — чарівне яблуко, яке здатне здійснювати бажання. Це яблуко змінило їхні долі — кожна отримала те, чого їй бракувало в житті, а потім... Потім життя пішло далі — діти, сім'я, кар'єра... Тим часом яблуко, яке нібито втратило свої чарівні здібності, припадає пилом на полиці між банок з варенням — до того часу, поки його не... викрадають. Що ж з ним станеться? А якщо магічна річ потрапить у лихі руки? Згодом з'ясується: воно може не тільки впливати на долі подруг, але й міняти життя різних людей. Тим більше що зараз воно не одне: у яблука з'явився двійник — і подруги опинились у вирі нових пригод.

Роман читається легко, на одному диханні, і залишає приємне відчуття, як від хорошої розмови з близькими друзями, як від мандрів маленькими гордими містами, як від доторку до таємниць старовинних майстрів.

Марися Рудська, художник-ілюстратор

www.trade.bookclub.ua
www.bookclub.ua

ISBN 978-966-14-6385-0



9 789661 463850



ІНШІ ПІВ'ЯБЛУКА

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО



Зараз відчувається потреба в оптимістичній прозі, такої, яка залишає посмак любові до життя.

ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО



ІНШІ
ПІВ'ЯБЛУКА

від володарки Гран-прі конкурсу
«КОРОНАЦІЯ СЛОВА»

КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВОЛЛЯ





ГАЛИНА
ВДОВИЧЕНКО



ІНШІ
ПІВ'ЯБЛУКА

РОМАН

ХАРКІВ **2013**  **КЛУБ
СІМЕЙНОГО
ДОЗВІЛЛЯ**

УДК 821.161.2
ББК 84.4УКР
В25

Жодну з частин цього видання
не можна копіювати або відтворювати в будь-якій формі
без письмового дозволу видавництва

Художник і дизайнер обкладинки *Галина Зінько*

ISBN 978-966-14-6385-0

- © Вдовіченко Г. К., 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», видання українською мовою, 2013
- © Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля», художнє оформлення, 2013



1. Галя. Землетрус у Рукомиші¹

...і ніколи не вимовляти цих слів: «Я не маю часу». Бо з кожним разом, з кожним повтором час шагреневою шкірою слухняно тане, маліє, всихається. Табу на цей безглуздий вислів! Він ковтає хвилини з годинами, наче потворна, ненажерлива рибина; чотири слова — і прощайте, плани, мрії, надії і наміри! Перевірено безліч разів: усе піде не так, як хотілося.

Ось у чому секрет. Занадто часто вона вдається до цієї буденної фрази, наче сумирно й безнадійно виправдовується перед собою. І саме тому не встигає, саме від того застрягає в хащах необов'язкових дрібниць. У цих словах — розгадка браку часу, вони в усьому винні.

Янемаючасу — янемаючасу — янемаючасу...

Звучить, як мантра. Наче заклинання. Програмуєш свій день на постійний цейтнот, на даремну біганину та безглузду шарпанину. Бо ж слова означають не просто багато — вони означають усе.

Ми є, і наш час разом з нами, природно й нерозривно, вірно тінню в сонячний день — він у нас є; обов'язковий, як дихання та рух, бо ми живемо, існуємо — час у нас є.

Аромат квітучої липи та нічного дощу ввірвався у розчахнуте вікно. Золотосяйний ранок заповідає світлу, гармонійну

¹ Рукомиш — село в Бучацькому районі Тернопільської області.



днину. І вона починається з думок про час і з кумедної ранкової гімнастики.

Помах вовняним килимком — і він слухняно лягає під ноги.

«Ці вправи не для стороннього ока», — зауважив якимось Віктор-молодший. Та й не для стороннього вуха, як на те пішло. Але що вдієш — у квартирах, збудованих наприкінці вісімдесятих років минулого століття, навіть обруча-хулахупа нема де крутити, повсякчас ризикуєш або екран телевізора зачепити, або у скло книжкової шафи вгатити. У блокових бетонних мурашниках людина тулиться до стін і меблів, товчеться об кути, набиваючи синці. Тому вікно навстіж — і все, що за ним, із повітрям, обсипаною цвітом липою, вологими куцями й калюжами на асфальті — твоя територія.

Глибокий вдих, повітря холодить у носі, у потоці свіжості — нові нотки: підгорілі тости й сигаретний дим. Унизу готуються до ранкової кави, у горішньому вікні хтось курить.

Енергійний видих: «п-пах!». Сусід струшує попіл, губиться, мабуть, у здогадках, що там, поверхом нижче, діється такої ранньої пори з такими дивними звуками.

Легені порожніють, здуваються. Живіт утягнутий — голонний мультиковий вовк випинає груди. Кумедна вправа для усамітненого практикування, випадковий спостерігач не втримався б від сміху. Галі й самій смішно.

Отже... Отже, фразу «я не маю часу» викреслюємо зі щоденного вжитку грубим чорним маркером. П-пахх! Нескладне завдання для тих, хто вміє припнути язика за мить до вимовленого слова. Вона вміла. Хоч, відверто кажучи, не завжди.

Сіла на килимок, відкинулася назад — вдих... Зігнулася вперед, схилившись аж до підлоги, — видих! У розчиненому вікні — вертикальний сірий штрих. Грудка попелу пролетіла. Простір за вікном належить не лише тобі.



Нехай собі прислухається, якщо цікаво. Їй ніщо не завадить зробити ранкову гімнастику. І свій день вона захистить від чужих випадкових втручань.

Гаразд. Чим замінити заборонену фразу? «Я не маю коли» — значно кращий варіант. Ні, має бути не заперечення, а твердження. Наприклад, таке: «Маю дуже багато роботи». І це означатиме, що на інше немає ч-ч... Зрештою, зрозуміло, що воно означатиме. Сьогодні вона не дозволить нікому впливати на свої наміри, вона житиме за власним графіком і не дасть безглуздо зжертви ані десятка своїх хвилин. Нічого не відкладатиме на завтра, не казатиме собі: від початку серпня починаю нове життя. Ні, негайно, тут і тепер, останньої днини липня — нова рішуча спроба відшукати гармонію з часом.

Увімкнула телеканал із новинами — і кімнату наповнила енергійно-безупинна скоромовка диктора на позбавленому емоцій обличчі:

— ...і почули надзвичайний гуркіт. Над долиною, де стоїть церква Святого Онуфрія, знялися стовпи густого пилу. Якоїсь миті стало зрозуміло, що травертинова скеля обвалилася. Величезні брили каміння відірвалися і впали на храм, проломивши двері центрального входу та покрівлю. На той час у храмі й коло нього людей не було, а тому обійшлося без жертв.

Фото церковці на екрані: вхід завалений камінням.

Рукомиш! Цієї миті зрозуміла, про яку церкву йдеться.

Минув лише тиждень, як Галя була там, на тому самому місці, роздивлялася на скульптуру святого Онуфрія. Безцінна робота з місцевого каменю, майстер Пінзель¹ створив її

¹ Іоан-Георг Пінзель (бл. 1707 — бл. 1761) — видатний український скульптор, представник пізнього бароко й рококо, засновник Львівської школи скульпторів.



понад двісті п'ятдесят років тому. Вона стоїть усередині, праворуч від входу. Стояла.

— Рукомиш відомий не тільки на Тернопіллі, а й в усій Україні та далеко за її межами... — І ані слова про скульптуру Пінзеля.

«Скоріше в Рукомиші станеться землетрус, ніж село віддасть свій оберіг».

Це незнайома жінка їй сказала там, у Рукомиші, тиждень тому. Впевнено так мовила, без тіні сумніву. Жителька села, не надто й схожа на місцеву, а може, до батьків приїхала. Запитала Галю біля джерела:

— Знову «Святого Онуфрія» до Парижа просили?

Галя хитнула головою.

— Я журналістка, ви помилились. — А тоді й сама від запитання не втрималася: — Чому рукомишці не хочуть, щоб «Святий Онуфрій» побував на виставці у Луврі?

Жінка напилася води зі складених човником долонь, обтерлася навхрест:

— А чого ми маємо вірити, що його повернуть?.. Не віддадуть його люди. Побачите. Навіть на кілька днів не віддадуть, скоріше землетрус у Рукомиші станеться, ніж «Святий Онуфрій» звідси зрушиться...

От і стався. Слова, слова... Часом вони біжать перед подіями, нагадуючи нам: думай, що кажеш.

Кинулася шукати телефонний номер настоятеля храму. Де ж той телефон? Де блокнот?..

— Ма... — бадьорий голос за спиною. — Ти що сьогодні, за три хвилини впоралася?

Вікторові-молодшому тільки б поіронізувати, спостерігаючи за нею з-за дверей.

— Що сталося? — усмішка зійшла з обличчя.



— На церкву в Рукомиші скеля впала. А там Пінзель, уяви! «Святий Онуфрій».

— Завалило?

— Не знаю.

— Що ти шукаєш?

— Телефон священика. Де я його записала?..

Син мовчки пішов до «дитячої», вже навіть не «студентської» (повиростали хлопці), ввімкнув комп'ютер під братове бубоніння: «Що ви ганяєте по хаті від самого ранку?..» Сергій перекинувся на другий бік, глибше зарився в подушку: «Спати не даєте...»

— Ну от... — Віктор-молодший надибав, що треба. — Ма, чуєш? У новинах повідомляють, що церква напівзруйнована, а скульптура Пінзеля вціліла. Не хвилюйся. Нічого твоєму «Онуфрієві» не сталося.

Були плани на день, та розвіялися. В одну мить перемінилися. Дорогою до Тернополя взялася обдзвонювати всіх. Іван мовчки тримався за кермо, лише вкрутив звук до мінімуму, щоб музика не заважала.

У редакції довго не озивалися. Де ходять? Що за манера ігнорувати дзвінки...

— Нарешті, — дорікнула Славі, заступниці. — Мій репортаж із Рукомиша наразі не ставте, не верстайте. Привезу новий. Чула новину? Отож... Звісно, встигнемо. Тримайте розворот.

Далі Віктор...

— Вікторе, сьогодні до тебе Сергій прийде. Принесе їжу і... ті таблетки, що вчора їх виписали. Покажи лікарю, він усе пояснить. Та добре. Це вже добре... Припини. Що на тебе наїшло? Завтра заїду. Сьогодні я не маю ча... Сьогодні не зможу. Їду до Рукомиша. Та знову ж, знову. Потім розповім.



Тепер Ірина...

— Слухай, ми ж мали збиратися?.. Доведеться без мене... А-а-а... якщо так... то, може, на день перенесемо?.. Як ти на це?.. Та от маю бути в Рукомиші. Чула? Ну от. Підходить, звісно. Треба навик призначити тебе відповідальною за збір. Тоді до завтра.

Так. Магда...

— Магдо, алло, чуєш? Тут така пропозиція, тільки не відмовляйся. Піди замість мене до Валі сьогодні... Ти ж казала, що хотіла підстригтися. Підеш? А дітей куди?.. Чудово. Та, звісно, пам'ятаю... Зараз вона тобі телефонуватиме, я попросила перенести зустріч. От і добре. Тоді й оцінимо твою нову зачіску.

Тепер перукарка...

— Валу, це я, тільки не ображайся, я знову не можу. Але замість мене буде Магда... Не знаю поки що. На тому тижні, мабуть. Треба подивитись, у які дні я зможу. А цього тижня я зовсім не маю... Нема коли, дуже багато справ. Зіздво-нимосся, дякую.

Телефон нагрівся, вухо горить — денну норму розмов по мобіліці виконано. Погляд перебіг униз: на ногах — хатні капці, зручні, розчовгані.

— Іване! — з докором, наче він у чомусь винен. — Чого ж не сказав?

Водій глипнув на неї, скоса подивився на її недоречне взуття:

— Я думав, так треба. Дорога ж неблизька.

— І що тепер?

— Ви ж маєте туйфлі в багажнику. Чи вернемося по інші?

Галя згадала про ділові «човники», що їх колись сама залишила в редакційному «пежо» про всяк випадок, ось він і стався. Знову глянула на свої капці Шахразади, махнула рукою: вперед.



Зміст

1. Галя. Землетрус у Рукомиші	7
2. Ірина. Хто не вміє тримати язика за зубами?	27
3. Луїза. Піп Іван і вода з дев'яти головиць	48
4. Магда. Яблуко Курича	75
5. Львів. Репетиція	92
6. Галя. Ніч лагідна	109
7. Ян Кумпа. Дощ у Годовиці	125
8. Ірина. Дерево біле, хвилі золоті	138
9. Зубра. Викрадення	156
10. Галя. Персенківка	175
11. Париж	185
12. Луїза. Львів	203
13. Ян Кумпа. Бучач і вітер підземелля	219
14. Київська траса	242

Літературно-художнє видання

ВДОВИЧЕНКО Галина

Інші пів'яблука

Роман

Головний редактор *С. С. Скляр*
Завідувач редакції *К. В. Шаповалова*
Відповідальний за випуск *Т. М. Куксова*
Редактор *Д. В. Щербина*
Художній редактор *Т. О. Волошина*
Технічний редактор *А. Г. Верьовкін*
Коректор *Г. В. Сологуб*

Підписано до друку 18.11.2013. Формат 84x108/32. Друк офсетний.
Гарнітура «Literaturna». Ум. друк. арк. 10,92. Наклад 5000 пр. Зам. №

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
Св. № ДК65 від 26.05.2000
61140, Харків-140, просп. Гагаріна, 20а
E-mail: cop@bookclub.ua

Віддруковано з готових діапозитивів
на ПП «ЮНІСОФТ»
Свідоцтво ДК №3461 від 14.04.2009 г.
61045, м. Харків, вул. О. Яроша, 18

Видавництво Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»
www.trade.bookclub.ua

ГУРТОВИЙ ПРОДАЖ КНИГ ВИДАВНИЦТВА

ХАРКІВ

ДП з іноземними інвестиціями
«Книжковий Клуб “Клуб Сімейного
Дозвілля”»

61140, м. Харків-140,
просп. Гагаріна, 20-А
тел/факс +38 (057) 703-44-57
e-mail: trade@bookclub.ua
www.trade.bookclub.ua

Київська філія

04073, м. Київ, просп. Московський, 6, кімн. 35,
тел. +38 (067) 575-27-55

ЗАПОРІЖЖЯ

ФОП Савчук Ю. Д.

69057, м. Запоріжжя, вул. Новобудов, 3
Тел.: +38 (050) 347-05-68
e-mail: vega_center@i.ua

ДОНЕЦЬК

ТОВ «ВКФ “Універсальний бізнес”»

83096, м. Донецьк, вул. Куйбишева, 131-Г
Тел.: +38 (062) 345-63-08
+38 (062) 348-37-92
+38 (062) 348-37-86
e-mail: ksd@kreda.net.ua

Одеська філія

65017, м. Одеса, вул. Малиновського, 16-А, кімн. 109
тел. +38 (067) 572-44-28
e-mail: odessa@bookclub.ua

Книжковий Клуб «Клуб Сімейного Дозвілля»

служба роботи з клієнтами:

тел. +38 (057) 783-88-88

e-mail: support@bookclub.ua

Інтернет-магазин: www.bookclub.ua

«Книжковий клуб», а/с 84, Харків, 61001

Вдовиченко Г.

В25 Інші пів'яблука : роман / Галина Вдовиченко ; передм.
М. Рудської. — Харків : Книжковий Клуб «Клуб Сімейного До-
звілля», 2013. — 256 с.

ISBN 978-966-14-6385-0

Дерев'яне яблуко, витвір майстра епохи бароко — це не просто суве-
нір. Воно вміє здійснювати найпоетаємніші бажання... Колись це яблуко
змінило долі чотирьох подруг-львів'янок — редактора Галини, коректора
Магди, дизайнера Ірини та телеведучої Луїзи. З того часу минуло п'ять років.
І ось магічна річ знову виходить зі сховку й веде подруг до нових пригод...

УДК 821.161.2

ББК 84.4УКР



Краща українська книга
2009 року за версією тижневика
«Кореспондент»!



Долі чотирьох подруг — телеведучої Луїзи, редактора Галини, дизайнера Ірини та коректора Магди, які мешкають у Львові, раптом змінюються, щойно до їхніх рук потрапляє магічна річ — чарівне яблуко роботи скульптора XVIII ст. Як у казці, це яблуко — не просте... Воно здатне здійснювати бажання! І незабаром усе, чого жінкам бракує в житті, стає реальністю.





Від володарки престижних нагород!

У напіввимерлому військовому містечку жили собі брат Роберт і сестра Кароліна. Ворожка напроорокувала, що хтось із них стане щасливий, а хтось знаменитий. Усі чомусь були переконані, що дівчині вистачить і звичайнісінького жіночого щастя.

Тож Роберт першим подався підкорювати столицю. Кароліні ж, яка теж не всиділа вдома, доведеться запакувати не один подарунок у київському супермаркеті, перш ніж розпакує свій — від долі...

Історія життя у стилі Януша Вишневецького!

Для Христини Бори, скромної редакторки, авторки одного-єдиного роману, написаного кілька років тому, особняк у Львові — це таємничий замок, майже палац... Отримати його в подарунок — про таке можна хіба мріяти! А де дім — там і мешканці, які несподівано для себе опинилися в новій оселі, схожій на Ноїв ковчег: ні тобі телебачення, ні всесвітньої мережі. Серед них — подруга Бори, мати трьох дітей; чотирнадцятирічна дівчинка, яка на комп'ютерах розуміється краще, аніж на людських взаєминах; старий чоловік, хто готується до життя у притулку для людей похилого віку; самовпевнений незнайомець, поведінка якого водночас драгує й приваблює тих, кого випадок зібрав під одним дахом...

